

ועין אחת בוכתו:
 ו... תוציא אותי כבר מהדוד הזה לפני שאני נחנקו
 מה אתה צוחק? קדם תוציא אותי — אחר-כך תצחקו:
 לא ירעתי שבין החקים שלך קים גם חק,
 שמישהו צריך לסבול — כפי שמישהו יוכל לצחק."

ואלהים צוחק — עם דמעות בעיניו.
 ולאחר שנרגע, הושיב את הליצן אצלו על הברכים,
 נשק את שתי עיניו המצחיקות —
 ואמר בלחש: אתה פליכד מצחיק —
 שאפשר לבכות.

וזה יהיה גורלה בעולם:
 "צרת יחיד — שמחת כלם".
 אך זכר תמיד, ולנצח אל תשכח:
 בראתי אותה ליצן — אבל אתה מלאך.
 ...ועכשיו לך, רד אליהם, ידידי הקטן.
 ואל... ואני אהיה אתה — רחמנא ליצן.

מיד באה רוח, ובחבטה אדירה
 השליכה את הליצן למטה, הישר אל תוך הזירה.
 מעצמת המכה לא קם על רגליו.
 והקהל צוחק — יוצא מפליו!
 ורק ילד ושמו שיקה ראה
 את הדמעות שבעיניו.

שם אלהים את הדוד על האש
 מערבב ומערבב ואינו מפסיק.
 פתאם — קול מתוך הדוד הגועש:
 "אלהים אדירים, תפסיק, תפסיקו!
 אתה חושב שזה מצחיק?
 מה אתה בוחש אותי כל הזמן?
 אתה מכין מרק — או יוצר ליצן?
 מבשל ומתבל ועובד וטורח —
 ואת העקר אתה שוכח!
 ים של דמעות עלי שפכת,
 ואיפה האפור? — שכחת!
 אל תחפש. אינו. אינו. לא שמת!
 באמת, אלהים, הגזמת!
 אף טפה אחת של אפור?
 אתה רוצה שיראו אותי בוכה בצבור?
 מהר, תמרח לי את כל הפנים!
 הרי הליצן צוחק בחוץ —
 אז שלא יראו שאני בוכה בפנים.
 ועוד משהו — אלהים שבשמים,
 איפה ראית ליצן בלי מחיאות-כפיים?
 וזה לא הכל. שכחת עוד:
 אני צריך עפרון בשביל לחלק חתימות!
 ובכלל — הסתכל עלי. תראה מה בראת —
 פרצוף של בטטה!
 ואיזו צורה מצ'קמקת,
 עם עין אחת צוכה —

שמחה של ילדים —
 רשוד, קידה,
 לשון חדה.
 פזמון, חרוז,
 שריקות של בוז.
 קרחת קטנה —
 בדיחה ישנה.
 והוסיף לו ברצון
 לצון נופל על לצון.
 כמה דברי חדוד
 הרבה הרבה בדידות —
 הכל לתוך הדוד.
 מה עוד צריך ליצן?
 אה, כמובן:
 נשמה של פיטון.
 חושב אלהים: מה עוד,
 מה עוד?
 ונזכר: ים של דמעות.
 וכדי שלא יחיה בעני כל ימיו,
 נוסף לו גם קצת כסף, קצת זהב.
 הלה להוסיף — ומה הוא מגלה?
 שהדוד — מלא.
 הדמעות מלאו את כל הדוד.
 מילא — חושב אלהים — אבוד.
 אני לא פליכד מרוצה,
 אבל נשים על האש — נראה מה יצא.

